

PREMI LITERARI VILA DE GRÀCIA 2019
CATEGORIA CONTES DE TEMÀTICA LLIURE

Obra de: **Louisa Brimacombe-Wiard**

Títol: **15.03.2025**

En Blai va néixer uns mesos abans del tancament. Ha viscut la seva vida en confinament; és feliç, no sap res més. En la seva memòria viva mai ha sentit el tacte d'una mà sense guants menys la meva. En un mar de mascaretes els seus ulls mai no han vist el somriure d'un desconegut. El seu món és més petit que el meu, almenys per això estic agraïda. El seu pare va morir durant la tercera onada del virus, la mutació que realment va amenaçar amb solucionar el problema de superpoblació. Una foto d'en Blai a l'hospital el dia que va néixer penja de la paret. En aquell moment la primera onada no havia colpejat gaire. Té l'osset de peluix al seu bressol, el que la meva mare li va donar. Vam haver de cremar-lo. El govern va ordenar la destrucció de tots els objectes tous 'innecessaris'. Jocs i mobles de fusta també. Vivim en un món de superfícies impenetrables. Una llum fulgurant reflecteix sobre tot.

L'alarma sona al carrer. És la nostra hora de sortir, en tenim una al matí i una a la tarda. En Blai ja té posada la seva mascareta, està jugant amb els trens de plàstic a terra. Cada cop que un tren toca el paviment l'eco envia un xoc de perforació saltant per les parets. Cada pas troba el terra amb hostilitat, trencant el silenci clínic. Vivim en una cova blanca brillant.

A la ràdio sona el bucle dels anuncis que toca cada hora: "No perdis la teva oportunitat d'amor" canta la sintonia dels esdeveniments setmanals de cites. Al pic del brot van prohibir les reunions socials, però l'any passat amb la taxa de mortalitat i la dràstica caiguda de la natalitat, es va decidir que facilitar cites era una prioritat nacional, per a aquells que tenen un nivell d'immunitat 3 o més alt, per descomptat.

En Blai salta cap a mi, cantant juntament a la melodia. Forma una línia de trens a la porta i, feliçment inconscient de la meva mirada, es posa els guants, escarrassant-se per ajustar el plàstic. Passo la meva targeta sanitària, un llum verd parpelleja i la porta s'obre. "Anem" dic; el rellotge comença a córrer.

És un món estrany a fora. Els carrers sempre estan plens durant l'hora de la compra, però l'enrenou i el bullici que alguna vegada existia ha estat reemplaçat per la coordinació de la gent tan eficient que sembla coreogràfica. Tothom gira al voltant del barri anònimament com en una cinta transportadora, deixant-los a les seves destinacions predeterminades per realitzar les tasques de 'primera necessitat'. Ningú no s'atreveix a intercanviar bromes, més que per la por de la contaminació, per la possible interpretació errònia de la policia. No perdonen tant com abans, i amb el col·lapse econòmic nacional, ningú no es pot permetre les multes. Seguim la nostra ruta normal passant la llibreria, per sort els llibres no van ser catalogats com a 'innecessaris', fet que hauria justificat la seva

cremació. No en podem imprimir més, però els que encara queden en circulació es poden vendre. Hi va haver algunes petites victòries.

El sol és brillant i implacable al terra de pedra. El carrer està tacat amb cartells que diuen “en lloguer” a les portes i finestres d'edificis buits. El confinament va ser indiscriminat, va destruir les petites empreses, arrencant el teixit de la societat des de dins. Recordo els dies que la gent local volia els turistes fora del barri... Quant pagaria ara per obrir les fronteres... Viatjar a l'estranger és una memòria llunyana, ningú fins i tot ha entrat ni sortit de la modèlica Nova Zelanda en gairebé 4 anys. Els avions són un concepte tan estranger per a en Blai com els coets.

El teatre abandonat està ancorat al final del carrer. Taques de pintura vermella de sang s'aferren tossudament a la rajola. Hi havia rumors que deien que convertirien el teatre en un centre de proves però en un cert moment, es van denegar els fons i es va deixar a la mercè dels elements. Hi havia un grup activista que es manifestava per salvar-lo durant un temps però després del canvi del govern, els que van arribar al poder no van actuar amablement amb la resistència. M'agrada pensar que encara estiguin operant, passant desapercebuts en algun lloc. Molt millor que l'altre escenari. A en Blai li encanta l'arquitectura de l'edifici, segueix el patró de la pedra amb la punta del dit mentre hi passem. Una subtil ombra de la màgia del món abans que el color fos silenciats i tot se sentís entumit.

Girem a l'esquerra de la carretera on hi ha un quiosc envoltat de les branques d'un arbre baix. La llum brilla com a fars sobre l'estructura grisa i rectangular entre les fresques fulles verdes de primavera. Les estacions de l'any tenen més sentit pels arbres que per la gent avui dia. El cubicle metàl·lic està tapat amb adhesius blaus i blancs que diuen: “No hi ha llibertat sense la veritat”. És l'eslògan de l'únic diari que queda en circulació: *l'Objectiu*. Hi va haver una època fosca de 12 mesos entre la segona i la tercera onada quan les *fake news* van convertir-se en una cosa tan “perillosa” que el govern va introduir les lleis de censura, portant a la monopolització total dels mitjans de comunicació. Al principi els mitjans socials eren el focus d'atenció. La gent va ser sancionada per fer comentaris no contrastats sobre el coronavirus que poguessin portar a la difusió de desinformació, però a poc a poc els càstigs van ser més durs i la llista de delictes (i de terminologia prohibida) creixia. “No hi ha llibertat sense la veritat”. Efectivament el partit polític que governa avui dia a Espanya va construir el seu model sencer de propaganda als mitjans de comunicació per soscavar la llibertat d'expressió en nom de la democràcia. El nostre diccionari operant ha disminuït de mida, així com la nostra esperança per a la llibertat de premsa. La democràcia és perillosa perquè deixa a la gent votar a algú que, de cop i volta, els arrabassa aquest dret. Si he après alguna cosa d'aquesta pandèmia, és que la gent forma aliances temeràries quan té por.

El venedor del quiosc ha fet la mateixa feina durant els últims 3 anys més o menys. Segur que ell no ha guanyat la seva estabilitat laboral pel seu comportament groller i hostil, si no per la seva postura política. Fins i tot en aquest mercat laboral desesperat no es troba gaire gent disposada a ser l'altaveu del govern en nom de la veritat. Compro aquest diari cada dia. Millor saber el que diuen que viure en la ignorància com a principi. Espero educadament que el venedor es giri i em miri. Ja han passat els dies en els quals podies tossir discretament per cridar l'atenció d'algú.

Una furgoneta policial fa xisclar les rodes frenant en sec a l'altre costat del carrer. Dos oficials salten del vehicle i corren cap a un porxo. Retiro en Blai al costat per blindar la seva visió, distraient-lo amb els còmics del prestatge inferior. Es porta bé, sap no tocar res. Jo faig un cop d'ull al voltant de la vora del quiosc. Els oficials trossegen la caixa de cartró que havia estat refugiant un home. La seva cara apareix des de sota d'una manta de drap, la seva pell envellida més enllà dels seus anys, cansada de preocupacions i nits sense dormir. Ell entretanca els ulls, les seves extremitats fràgils semblen pesades amb cada moviment per seure. Els oficials aparten les caixes agressivament i l'atordeixen. Recullen el seu cos apàtic, les seves mans segures als seus turmells i canells com a una carcassa preparada per a la matança, i el llencen a darrere de la furgoneta. Piquen les portes i la furgoneta negra, sense finestres, derrapa pel camí, deixant la caixa de cartró en esquinçalls, dispersats per la vorera. És il·legal ser un sense sostre. A això se li diu 'la neteja'.

El venedor es gira, els seus cabells grisos i escabellats embolicats a la corda de la seva mascareta. "Targeta sanitària" borda l'home. La passo pel lector i una llum verda parpelleja mentre ell comprova la pantalla darrere del taulell. Mai no ha comentat el meu nivell 5 d'immunitat. La majoria de venedors no s'hi pot resistir, no és exactament comú. No estem segurs del que ho provoca. La hipòtesi operant és que uns de nosaltres vam ser asimptomàtics durant la primera onada, i com a conseqüència hem desenvolupat la immunitat infrangible de qualsevol mutació que pugui seguir. No podem explicar-ho gaire. Encara no tenim res per evidenciar aquesta teoria.

En Blai m'estira de la cama, la seva atenció ha anat a la deriva; està mirant un noi petit d'edat similar. Identifico el que ha cridat la seva atenció, el noi porta les vambes d'un superheroi del programa preferit d'en Blai. Sortint del meu terreny habitual, regalo una salutació al noi i en Blai em copia. A una altra vida potser haurien sigut amics del pati. Els nens ja no juguen més a fora.

"Deu estar a punt de fer la prova d'immunitat" el venedor interromp la interacció entre els nens, la seva mirada es fixa al meu fill. Em quedo congelada, perplexa i espantada pel seu sobtat interès pel Blai. M'incomoda, sobretot perquè té raó. La nostra relació està limitada per la compra quotidiana del diari, i així m'agrada. L'anonimat és desitjable en aquest món controlat per l'estat i aquest home no és amic meu. Agafo la mà d'en Blai i contesto educadament, "Sí, suposo que sí. Va fer 5 anys fa poc." Un silenci opressiu creix mentre ens mirem. "Una còpia" dic, reafirmant els meus límits. "1,40" em contesta fredament. Passo la meva targeta pel lector i m'indica amb un gest descuidat que puc agafar-ne una còpia. El titular és peculiar, la data està estampada en lletra gran a la portada: "15.03.2025". Avui es compleixen 5 anys des del dia 1 del confinament. El venedor s'ha girat. Marxo amb en Blai cap al súper, ell manté el cap enrere mentre ens acostem a la cantonada, mirant les bambes de l'altre noi caminant en direcció contrària.

A casa fem el te i ens asseiem per trucar a la meva mare. Cada dia a les 12 ens posem al dia. Quan les coses van empitjorar ella va sortir de la ciutat, molta gent ho va fer. Sempre teníem la intenció de seguir-la però van tancar les carreteres d'un dia per l'altre i mai no les han tornat a obrir. L'hauria hagut d'escoltar, ella tenia una previsió desconcertadament precisa del que estava passant. Jo sempre pensava que teníem més temps. La seva cara apareix a la pantalla, "Bon dia! Blai què tens a la mà? La teva mare et dóna galetes cada dia ara o què?" Ella posa els ulls en blanc en broma i en Blairiu. Encara tinc un neguit a la panxa que no m'he pogut treure de sobre des del comentari del

venedor sobre la prova d'immunitat. Encara no hem rebut la carta, clar que jo l'esperava però... Què té a veure amb ell? La meva mare veu el diari a la taula. "L'has llegit? Han anunciat més proves. Aparentment han arribat a un gran avenç amb la vacuna... com si no ho haguéssim sentit abans, oi?" Somric. Un dia més amb la crítica irònica sobre la propaganda del govern...

A les 9:30 estic fent el te quan sona el timbre. En Blai deixa caure els seus trens a terra, espantat pel so desconegut. Ningú no ha tocat el timbre durant anys, no sense cita. No rebem visitants. M'adono que he aguantat la respiració durant uns 30 segons, en Blai em mira des del terra com un conill enlluernat pels fars d'un cotxe. Forço un somriure i pico de mans, "Vine aquí, si et poses el pijama ràpid pots mirar una pel·li a la Tablet, què dius? Sí?" Em mira dubtosament, s'ha posat nerviós. Ric tranquil·lament i el guio ràpid cap a la seva habitació mentre organitzo els meus pensaments. El timbre sona de nou. No tinc temps per pensar. No respondre podria portar a conseqüències no volgudes si la policia passés. La possibilitat d'un desconegut a la porta no sembla tan incòmoda en comparació.

Intento treure el cap per la finestra per veure qui és. Un potent raig de llum delinea una figura d'un home al carrer ombrejat, amb els cabells escabellats inconfusibles. És el venedor del quiosc. Veig un veí de l'altre costat del carrer mirant per la finestra. Desesperadament no vull cridar l'atenció. L'última cosa que algú vol és un veí curiós trucant a la policia per activitat sospitosa. Atrapada entre l'espasa i la paret, a contracor, premo el timbre per deixar-lo entrar. Arriba a la porta i faig un cop d'ull a través de l'espiell.

"Has oblidat alguna cosa abans" diu. Sap que l'estic mirant, no fa res per alleugerir la meva incomoditat. Passo la meva targeta i la porta s'obre. Em passa un diari doblegat. No el reconec. Es diu *La Balisa*. El desplego per escanejar la portada. El paper és de color groc marró amb un detall vermell envoltant l'imprès negre antiquat. No té res a veure amb l'imprès gris i blanc de *l'Objectiu* que està dipositat a la meva taula. No vull tenir una conversa no autoritzada al replà, tampoc vull convidar-lo a entrar. Sospeso la probabilitat que hi hagi un veí escoltant l'intercanvi però abans que tingui temps per prendre la meva decisió diu: "La teva mare m'ha enviat. Llegeix-lo, i crema'l", la seva veu sembla més suau dins del llum tènue del passadís. "Fins demà" diu i marxa. No tinc ni idea del que acaba de passar, només sé que hi ha una publicació de premsa oficial, i aquesta no ho és. Què passa?

Tremolant, tanco la porta i comprovo que estigui ben tancada. Entro al menjador i miro per la finestra mentre ell surt de l'edifici. No mira cap enrere. El veí el mira però perd l'interès quan la seva silueta desapareix en l'ombra distant. Tanco la finestra, deixant les cortines obertes i la TV en veu alta, la paranoia filtrant-se per cada os del meu cos. Ha de semblar un vespre normal. Ràpid comprovo que en Blai està bé. Torno al menjador per llegir el diari. En què està implicada la meva mare?

La primera pàgina denota una cronologia dels esdeveniments que es remunta al 15/03/2020: *el primer confinament fins a avui dia. El primer llançament de proves. La reobertura de les escoles. Les manifestacions per salvar el teatre mentre les dates es mouen al 2021. El començament de la segona onada. Les fronteres tanquen internacionalment. La taxa de mortalitat està marcada cada any a la línia del temps. La caiguda del govern al nou partit el 2022. La cimera de la UE després del fracàs de la vacuna d'assaig. Aquesta no és informació pública. L'últim vol comercial surt d'Espanya. Febrer 2023: "La neteja" està autoritzada pel govern. Em sento com si m'estigués sufocant però no puc controlar els*

meus ulls a mesura que escodrinyen la pàgina. *Juny 2023: assajos mèdics als nens abandonats.* No tinc ni idea del que estic llegint. Penso que vomitaré.

Salto a 2025. *Gener: es rumoreja que els assajos s'han restablert. La pressió augmenta en les proves d'immunitat dels majors de 5 anys. Febrer 2025: més nens desapareixen. Quins nens? Les súpliques al govern no contestades. Març 2025: es perd la comunicació amb els contactes infiltrats.* Què vol dir 'contactes infiltrats'? *El 15 març 2025: anunci sobre una vacuna esperada.* Les meves mans estan tremolant. El bucle d'anuncis m'espanta al meu voltant, trencant el buit de silenci i competint amb les veus al meu cap, "no perdis la teva oportunitat d'amor". Els minuts passen i l'alarma sona al carrer. Són les 10:00. Toc de queda. Els fanals s'apaguen, velant la ciutat en una profunda ombra de negre. La finestra ja no serveix com a portal al món de fora, sinó com a focus al nostre espai privat. Veig la por en el reflex de la meva cara. És més fàcil veure cap endins quan no podem veure cap en fora.

Llegeixo i rellegeixo el diari a mesura que bec tasses infinites de te durant la nit. Són les 3:00 del matí abans que acabi d'escrutar-ne cada polzada. Tinc un nus a l'estómac i no he menjat. Segueixo amb l'impuls de trucar a la meva mare però una paranoia paralitzant m'ho impedeix.

El diari podria ser un fulletó de la resistència. Han estat infiltrant-se als cossos governamentals durant els últims anys. Aquest diari repassa la seva feina, els seus objectius, les seves lluites. Les proves, les vacunes i els assajos mèdics van descontrolar-se. Les dues penúltimes pàgines estan cobertes amb desenes d'imatges de 'nens perduts', tots ja amb 4-5 anys. Alguns han estat perduts des de fa dies, altres mesos, uns pocs un any. Suggereix que el govern ha pres els nens per fer la investigació. Si aquest diari caigués en les mans equivocades, seria un full de confessió d'una organització antigovernamental. Em pregunto quin és el càstig per a delictes de terrorisme avui dia.

He rellegit el diari centenars de vegades. Sé que he de cremar-lo. Em terroritza pensar que si ho faig, em despertaré demà convençuda que tot això va ser un malson terrible. Escanejo les últimes dues pàgines, gravant les cares dels nens perduts a la meva memòria. Com és possible que la meva mare sabés sobre tot això i no me n'hagi dit res? Dono voltes convencent-me que no m'estic tornant boja.

Cobreixo l'alarma d'incendi amb paper film i obro la finestra del lavabo, l'única interna que tenim a casa. Són les 4:00 del matí. La foscor hauria d'empassar-se el fum abans que pugui per sobre l'edifici. Poso una cassola a la dutxa, obro el diari i encenc un llumí. El miro com cau, repetint els noms dels nens al meu cap. Lentament el diari s'arriba i el fum puja, congregant-se a la cabina. Em piquen els ulls a mesura que la cendra vola, adherint-se als meus cabells i flotant com a plomes cremades, pesades a l'aire. Satisfeta que les proves s'han destruït suficientment, obro la dutxa. Miro, hipnotitzada, mentre els bocins del diari fent un remolí a l'aigua evitant el desguàs. Entumida, tiro el que queda a l'inodor. Prenc un cafè i m'assec a la taula. Estic immobilitzada fins a les 10:00 quan ja puc tornar al quiosc.

L'alarma sona al carrer. Ens dirigim cap al quiosc. Intento caminar a ritme normal però els meus peus estan corrent més ràpid del que les cames els diuen. Hi arribo. Miro el venedor i les paraules em fallen. Totes les preguntes que havia preparat... Cap em sembla suficient per comunicar

el meu atordiment... La meva por... “Targeta sanitària” borda. Desconcertada, l’hi passo. Em dóna una còpia de *l’Objectiu* i m’indica que puc pagar. L’observo, pidolant-li que m’ofereixi una explicació. Per què no diu res?

“La botiga de la cantonada tancarà aviat avui. Hauries d’anar-hi ràpid si vols comprar les teves espelmes.” Tinc tanta falta de son que començo a preguntar-me si em falta un cargol. No tinc ni idea del que m’està dient. Indica la cantonada de darrere meu. La botiga està adjacent al teatre. No dic res mes. Agafo la mà d’en Blai i el porto a la botiga. “Mama, per què no anem cap aquí?” diu indicant la ruta que agafem normalment. El meu cor s’accelera. No hi ha temps per a la por. Hi som a temps.

Entro a la botiga i camino per la nevera de begudes i els berenars, cap al taulell, “Tens espelmes?” pregunto, preguntant per no fugir de mi mateixa inventant un codi entortolligat al meu cap. Hi ha tant d’espai per a la interpretació errònia aquí. La noia al taulell em contesta ràpid, “De fet, sí en tenim al magatzem. Pau!” crida, “si us plau pots ensenyar-li a aquesta dona la selecció d’espelmes?”. En Blai sembla molt confós. No puc donar-li prioritat ara mateix. Un home apareix pel darrere i assenyala el magatzem darrere del taulell, el segueixo amb fe cega a través del traster fosc i empolsinat, serpentejant entre caixes de cartró i prestatges sobrecarregats. Potser he perdut completament el cap i realment he entrat a una botiga només per comprar espelmes.

Sense paraules, ell mou algunes caixes a banda, revelant una porta industrial de metall. Grinyola mentre s’obra. Passem al teatre. Les cadires de vellut vermell estan intactes. Els llums del sostre estan empolsinats, penjant de bigues de fusta, il·luminant un cercle de mes o menys deu persones assegudes a cadires desplegable. Mai he vist un grup de gent tan incoherent. Sembla una reunió d’alcohòlics anònims. El botiguer es gira cap a en Blai i li indica uns nens jugant al darrera de les butaques del públic. “Vols jugar?” En Blai em mira i m’aferro a la seva mà, furiosa amb l’home per suggerir que ens separem. Ell indica el rellotge damunt de l’escenari. No tenim gaire temps. Tinc un nus a l’estómac. Somric i en Blai corre cap als nens. Ells el conviden a jugar. Mai no ha jugat amb nens abans. Què passa si no en sap com?

Hi ha una cadira per a mi. Em conviden a asseure’m. No ho faig. Hi ha una impressora a la cantonada amb un pila de diaris al terra: *La Balisa*. Una noia que deu tenir 25 any més o menys em somriu, “Laia, sabem que deus tenir moltes preguntes però no tenim gaire temps. Suposo que has llegit el diari. Estic contenta que hagis vingut. La teva mare ens va dir que ho aconseguiries.” Em colpeix una sensació aguda de ressentiment cap a la meva mare. Per què no és aquí? Hi ha un home que porta un ‘tratge’, l’he vist a la televisió. És un d’ells... Un polític... Un funcionari? No n’estic segura...

Un home gran mira cap amunt. “L’has destruït, suposo? L’has cremat?”. El seu to és acusatori, provocant mirades d’avís dels altres. Em giro cap a ell i disparo, “Necessito que em digueu el que està passant.” Sento l’espai compungir-se. Veig que cap d’ells vol un conflicte.

Una dona amb una carpeta parla, “Laia, la teva mare ha estat treballant com a part de la resistència des de fa molt de temps, va organitzar que nosaltres ens poséssim en contacte amb tu. La nostra xarxa opera des dels quioscs de diaris. Així és com ens comuniquem. Les trucades es poden interceptar. No és segur. M’imagino del que has llegit que entens que els nens estan desapareixent, els nens amb pares amb el nivell 5 d’immunitat.” M’envaeix un sentiment de culpa que em talla la

respiració. Les llàgrimes creixen darrera dels meus ulls. Ella segueix, “en Blai ja té prou edat per fer la prova d’immunitat”. Cada cop que diuen el seu nom el meu estómac es regira. “Potser esperaves una carta”. No és una pregunta. “Ja no les envien. Les cartes deixen proves documentals.” Estic tremolant. Per què estan tots tranquils?

“On els porten?” la meua veu es trenca i les llàgrimes comencen a caure. M’adono que sóc l’única que porta mascareta. Me la trec. L’home amb el ‘tratge’ em convida de nou a asseure’m. Em rendeixo i em giro cap a ell, “i tu, qui ets?”

Ignora la meua pregunta: “La vacuna no té pinta d’arribar. Després de 5 anys les mutacions només són més fortes, més resistents. Les esperances d’immunitzar la població desapareixen. Per cert tothom aquí està immunitzat. Tenim el nivell 3-5.” Tus per aclarir la seva gola. “Van començar a fer les proves als nens fa uns anys, estic segur que n’ets conscient. Sembla que els nens dels pares amb el nivell 5 d’immunitat també estan immunitzats. Se suposa que desenvolupen la immunitat per l’exposició al virus a l’úter.” Tinc vergonya per sentir un alleujament sabent que en Blai té la immunitat, sempre ho havia pensat quan no va agafar res del seu pare. Pensava que això el mantindria segur.

Continua, “una nova escola de pensament havia nascut: si no podem immunitzar la població, podem crear gent immunitzada.” Estic perduda, la meua expressió els ho diu, “van començar els assajos de clonació al gener” clonació de què? “Encara som al principi, però tenen embrions creixent al laboratori que donen positiu per a la predisposició genètica d’immunitat.” Tots han perdut el cap. Això és possible científicament? Gairebé ric. No para, “els nens desapareixen des de fa mesos. Incloent-hi alguns dels nostres. Tenim raons per pensar que en Blai està a la llista.” No estic processant res. Estic a punt de vomitar. M’estan mirant tots. Tinc tantes preguntes... no sé per on començar: “Aquest és el seu gran avenç? Per què no nosaltres? Per què els nens?”

La dona de la carpeta em mira, els seus ulls són savis i estan cansats, la seva cara desgastada. Les seves ulleres semblen massa modernes per a la seva cara, xoquen amb els seus cabells secs i despentinats. “No n’estem segurs. Se suposa que genèticament són més forts.” Parla amb un to mesurat, però hi ha una feblesa, una apatia a la seva veu... una mancança. Sento que aquesta dona porta càrregues que no puc possiblement imaginar. Amago la meua pena a la qual no m’han convidat. “Intentem trobar els nens que estan a punt per a les proves abans que ells. Tenim un pis franc.” Mira distretament als petits que ja estan muntant les cadires. “Podem treure-os de la ciutat aquesta nit-”

L’home amb ‘tratge’ la talla, “has d’entendre els riscos. La resistència mai no ha mogut els nens abans. Internament al govern som conscients que existeix aquesta organització.” Em sona la seva cara però no se d’on... “Hi ha gent que es dedica a temps complet a infiltrar-se en aquest grup.” Com es diu...? “No tindrem gaire temps abans que se n’adonin del que està passant. Aquesta acció amenaça el programa sencer de clonació.” Sempre m’han ensenyat a no confiar en la gent amb doble vida... “Aquests nens son rars. El govern posa el preu de la humanitat als seus caps. Si t’atrapa a tu, o a ell...” mira en Blai, “prepara’t per a les conseqüències”. Perquè tothom parla amb endevinalles? La dona amb la carpeta llegeix la meua pregunta, “el teu fill es convertiria en propietat de l’Estat.” Tots els ulls em miren. Detecto la mirada nerviosa del botiguer al rellotge. La rialla distant d’en Blai sembla venir d’un món diferent al trauma en el qual jo estic navegant.

“Vull parlar amb la meva mare. Com ho faig?”. La noia jove em somriu de manera amable, o condescendent... no n'estic segura, “Tens la vostra trucada a les 12, oi? No hauries de fer res fora del normal. Vés a casa i espera la seva trucada. Té moltes ganes de parlar amb tu”. Em miren com si esperessin alguna cosa.

Un home en xandall aixeca el seu cap. La seva veu és més forta del que esperava, malgrat la seva vestimenta desafortunada, l'escenari li queda bé. Sembla impacient, com si jo no reaccionés de manera adequada al fet de tornar la meva vida de l'inrevés. “Vés a casa i fes la maleta. A les 10:00 hi haurà una furgoneta de *La Balisa* a la teva cantonada. Us hi ocultareu durant la nit. A les 4:00 del matí sortirà de la ciutat per fer les entregues a les perifèries. Us deixarà al pis franc. Du aigua i menjar. Vestiu-vos pel fred. Porta els vostres documents. Entès?” No assenteixo amb el cap. No em moc. Em sento com una nina a la que li han donat corda i l'han deixat donant voltes.

La dona amb la carpeta em mira i els seus ulls se suavitzen. “Tu penses que això és una decisió difícil. T'adones que tens sort de tenir aquest dilema? No tots hem tingut la teva sort.” No demana compassió. “Saps que realment no tens cap elecció’. De mare a mare. Assenteixo amb el cap i crido en Blai. Confio en ella. Em miren mentre surto. L'home tanca la porta de ferro i em passa una caixa d'espelmes del traster. “Targeta sanitària”. El fulmino amb la mirada, no pot ser seriosament. “Per si de cas algú està mirant. Si us plau, passa la targeta per pagar.” Obeeixo. Sortim i tornem a casa.

Són les 12:00. En Blai és a la seva habitació amb els seus auriculars. La cara de la meva mare apareix a la pantalla. Les llàgrimes cauen i la veu se m'escapa completament. Sabia que ens abandonava quan va marxar? Ella també està plorant. “Laia, no tenim gaire temps. Ho sento per no haver-t'ho explicat tot més aviat. No era segur.” Està eixugant-se els ulls mentre parla. “Has de fer la maleta i estar preparada tan aviat com els llums s'apaguin. Has de ser a la porta a les 10:00 i obrir-la quan sentis l'alarma. La teva porta ha d'estar tancada quan els llums s'apaguin. Un segon massa tard i la policia serà a casa teva com una mosca a la llum. Però no un segon més aviat. Mogueu-vos a la foscor. Ho entens?” Dic que sí amb el cap. “Un cop que estiguen al pis franc, podem parlar més lliurement, t'ho prometo.” Està esperant que parli i no puc. “Laia digues que m'entens. He d'escoltar-te dir-ho”. Respiro profundament. “Sí, ho entenc”. Somriu feblement, “*Val*. Ara vés a fer la maleta. Ens veiem aviat, d'acord?” assenteixo amb el cap. M'eixugo les llàgrimes de la meva cara i exhalo. “Fins aviat”. Penjo i començo la maleta.

Són les 9:50. L'adrenalina alimenta la nostra sortida. Tenim les mascaretes posades. El bucle d'anuncis sona de nou, en Blai canta sota la mascareta i salta de peu a peu. Comprovo els documents. He deixat encesos els llums, la TV està en veu alta. Ha de semblar una nit normal.

Miro la gàbia on hem estat tancats els últims 5 anys. Ha estat considerablement confortable per a un espai tan faltant de calidesa. Les portes segellades hermèticament ens han mantingut segurs mentre esperàvem que les coses passessin. No hi vam construir una llar; en Blai ha crescut en una societat en pausa. Els records es van formar entre aquestes quatre parets i aquí es quedaran, aïllats i tancats. El món abans d'en Blai estava ple de 'souvenirs', però ens hem convertit en éssers transitoris. Hi deixarem només un rastre de la vida que hem viscut. Agafo la foto d'en Blai de la paret i la poso a la

meva bossa. Passo la meva targeta i la porta s'obre. Esperem a la penombra del vestíbul que soni l'alarma. En un moviment àgil passem a la foscor, tancant la porta d'un cop quan els llums s'apaguen. Em trec la mascareta. "Anem" dic, el rellotge comença a córrer.